

Navazování na „dědictví“

V rozhovoru s Jacquesem Derridou vzpomíná Élisabeth Roudinesco na jakési ostrakizování těch, kdo se „opozdili“ a v devadesátých letech stále ještě myslí způsobem, jaký „platil“ v letech sedmdesátých. Tento ostrakismus se jí zdá být neplodný, a říká Derridovi, že „k naší epoše je třeba přistupovat docela jiným způsobem, spočívajícím – řečeno vašimi vlastními termíny – v tom, že si ‚vybereme své dědictví‘, že nebudeme přijímat všechno, ale ani všechno nesmeteme ze stolu“. Tento počáteční oddílek knížky „Co přinese zítřek?“ je přímo nadepsán jako „Vybrat si své dědictví“. Po mém soudu jde o velice trefné vyjádření nezbytnosti pro každého vážnějšího myslitele: musí si především vybrat z toho, nač bude ve svém myšlení navazovat. Ale musí si to vybrat ze svého dědictví, eventuelně jako své dědictví. To jsou ovšem dva odlišné postupy: především je třeba „své dědictví“ poznat, znát, vědět o něm – jinak není možné si „vybírat“, co vezmeme a co odložíme. A za druhé je zapotřebí si to vybrané učinit dědictvím „svým“ přihlásit se k němu, vzít je za své. A za třetí – a to je možná to nejdůležitější – je zapotřebí se vyvarovat prostě jen navazovat na cokoli cizího, co se nám nějak zamlouvá a líbí. Prostě se jen přihlásit jako „dědic“ k něčemu, o čem jsme nejprve neměli ani potuchy a pak jsme to s nadšením spolkli bez kousání. (A vše ostatní „nechat být“.)

(Písek, 130605-1.)